

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੇਈ ਜਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਦੇਵੈ ਜੇਰਿ ॥ ਚਰਨ ਗਹਉ ਬਕਉ ਸੁਭ ਰਸਨਾ
ਦੀਜਹਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਕੇਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰਤ ਕਿਆਰੇ ਹਰਿ ਸਿੰਚੈ ਸੁਧਾ
ਸੰਜੇਰਿ ॥ ਇਆ ਰਸ ਮਹਿ ਮਗਨੁ ਹੇਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਤੇਰਿ ॥੧॥ ਆਇਓ
ਸਰਣਿ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਚਿਤਵਉ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਓਰਿ ॥ ਅਭੈ ਪਦੁ ਦਾਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਕੇ
ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਛੇਰਿ ॥੨॥੫॥੯॥ {ਪੰਨਾ 701}

ਪਦਅਰਥ:- ਸਿਉ—ਨਾਲ। ਜੇਰਿ—ਜੇੜਿ। ਗਹਉ—ਗਹਉਂ, ਮੈਂ ਫੜ ਲਵਾਂ। ਬਕਉ—ਬਕਉਂ, ਮੈਂ
ਬੋਲਾਂ। ਸੁਭ—ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ। ਰਸਨਾ—ਜੀਭ (ਨਾਲ)। ਅਕੇਰਿ—ਭੇਟਾ।1। ਰਹਾਉ।

ਕਿਆਰੇ—ਕਿਆਰਾ। ਸਿੰਚੈ—ਸਿੰਜਦਾ ਹੈ। ਸੁਧਾ—ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-
ਜਲ। ਸੰਜੇਰਿ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇੜ ਕੇ। ਇਆ ਰਸ ਮਹਿ—ਇਸ ਰਸ ਵਿਚ। ਮਗਨੁ—ਮਸਤ। ਤੇ—
ਤੋਂ, ਨਾਲ। ਬਿਖਿਆ—ਮਾਇਆ। ਤੇਰਿ—ਤੇੜ ਕੇ।1।

ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ—ਹੇ ਦੀਨਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ! ਚਿਤਵਉ—ਚਿਤਵਉਂ, ਮੈਂ ਚਿਤਵਦਾ ਹਾਂ।
ਓਰਿ—ਪਾਸਾ, ਓਟ। ਅਭੈ ਪਦੁ—ਨਿਰਭੈਤਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ। ਕੇ—ਦਾ। ਛੇਰਿ—ਛੁੜਾ ਕੇ।2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਜੇ ਕੇਈ ਮਨੁੱਖ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ (ਦੇ ਚਰਨਾਂ) ਨਾਲ ਜੇੜ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ
ਚਰਨ ਫੜ ਲਵਾਂ, ਮੈਂ ਜੀਭ ਨਾਲ (ਉਸ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ) ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ ਬੋਲਾਂ। ਮੇਰੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣ ਉਸ
ਅੱਗੇ ਭੇਟਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਭਾਈ! ਕੇਈ ਵਿਰਲਾ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ, ਪਵਿਤ੍ਰ
ਕਿਆਰਾ ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ-ਜਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੰਜਦਾ ਹੈ, ਤੇ, ਵੱਡੀ (ਮੋਹਣੀ)
ਮਾਇਆ ਨਾਲੋਂ (ਸੰਬੰਧ) ਤੇੜ ਕੇ ਇਸ (ਨਾਮ-) ਰਸ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।1।

ਹੇ ਦੀਨਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ! ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਆਸਰਾ (ਆਪਣੇ
ਮਨ ਵਿਚ) ਚਿਤਾਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! (ਮੈਂ) ਨਾਨਕ ਦੇ (ਮਾਇਆ ਵਾਲੇ) ਬੰਧਨ ਛੁੜਾ ਕੇ
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਦੇਹ, ਮੈਨੂੰ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ) ਨਿਰਭੈਤਾ ਵਾਲੀ ਅਵਸਥਾ
ਬਖਸ਼।2।5।9।